

Sygn. akt II Ka 445/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **23 listopada 2016 r.**

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSO. Anna Łaszczych (spr)

Sędziowie SO. Jerzy Pałka

SO. Artur Bobiński

Protokolant Anna Nierubiec

w obecności Prokuratora Okręg. Andrzeja Luchcińskiego

po rozpoznaniu w dniu 23 listopada 2016 r.

sprawy M. M.

oskarżonego o przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. i art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wyszkanie

z dnia 2 sierpnia 2016 r. sygn. akt II K 179/16

o r z e k a :

1. zmienia zaskarżony wyrok w pkt I 2. w ten sposób, że: na podstawie art. 62a. ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii postępowanie w zakresie czynu z pkt 2 umarza,

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie,

3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 złotych tytułem opłaty za obie instancje oraz kwotę 20 złotych tytułem kosztów postępowania odwoławczego.

Sygn. akt II Ka 445/16

UZASADNIENIE

M. M. został oskarżony o to, że :

1. w dniu 26 września 2015 r. ok. godz. 00:45 w W., na ul. (...), w ruchu lądowym, kierował samochodem osobowym marki A. (...) nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości - wynik badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu: I: 0,28 mg/l

to jest o czyn z art. 178a § 1 k.k.

2. w dniu 26 września 2015 r. w W., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał środki odurzające w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze netto 0,132 grama

to jest o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

Sąd Rejonowy w Wyszkowie wyrokiem z dnia 2 sierpnia 2016 r. w sprawie sygn. akt II K 179/16 oskarżonego :

I. oskarżonego M. M. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, przy czym:

1. w zakresie zarzutu dotyczącego czynu pierwszego sprecyzował opis czynu w ten sposób, że wyniki badań na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu mają następujące wartości: wynik I: 0,24 mg/l; wynik II: 0,28 mg/l i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę grzywny w wysokości 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 [dziesięciu] złotych, na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat, a na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzekł w stosunku do oskarżonego środki karny w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 5.000 (pięciu tysięcy) złotych;

2. w zakresie czynu drugiego przyjął, że czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi i za to na podstawie art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jedn. Dz.U. z 2016 r., poz. 224 ze zm.) skazał go i wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy ograniczenia wolności połączonej z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na podstawie art. 63 § 4 k.k. na poczet zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 26.09.2015 r.;

III. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa środków odurzających wskazanych w punkcie 1 postanowienia w przedmiocie dowodów rzeczowych z dnia 22.12.2015r. i zarządził ich zniszczenie

IV. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w wysokości 717,73 (siedemset siedemnaście 73/100) złotych, w tym kwotę 240 (dwustu czterdziestu) złotych tytułem opłat od wymierzonych kar.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego M. M. zaskarżając wyrok w całości, który na zasadzie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 k.p.k. wyrokowi temu obrońca zarzucił obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia tj.

1) art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegającą na ukształtowaniu przez Sąd I Instancji swojego przekonania na podstawie przeprowadzonych dowodów, jednakże bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego, poprzez uznanie, że oskarżony wracając samochodem ze sklepu nocnego został zatrzymany do kontroli drogowej przez policję po zakończeniu jazdy i zaparkowaniu samochodu przed domem swojego brata, w którym miał spędzić noc, był w stanie nietrzeźwym czyli, że zostały spełnione ustawowe znamiona przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. - podczas gdy prawidłowa interpretacja przeprowadzonych dowodów wskazuje, że oskarżony był w stanie po użyciu alkoholu tj. popełnił wykroczenie ścigane z art. 87 § 1 k.w.

I-szy pomiar zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu wykonany o godz. 00,49 wynosił 0,24 mg/l.

Co prawda II-gi pomiar wykonany po 18-tu minutach tj. w czasie gdy oskarżony byłby już prawdopodobnie w łóżku po udaniu się na spoczynek nocny, wykazał 0,28 mg/l, jednak obrona stoi na stanowisku, że w powyższym stanie faktycznym nie powinien on być brany pod uwagę,

2) art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. polegającą na tym, iż Sąd nie uznał za wiarygodne zeznań świadka K. B. przyrodniego brata oskarżonego, zeznającego, że M. M. miał u niego przenocować i że został zatrzymany przez policję w czasie, gdy wracał

samochodem z zakupami ze sklepu nocnego, lakonicznie uzasadniając swoje stanowisko, że taka wersja zdarzeń została wymyślona przez świadka, żeby „zaciemnić” sprawę i w ten sposób pomóc oskarżonemu uniknąć odpowiedzialności karnej za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości,

3) art.62 ust. 1 ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii polegającą na uznaniu przez Sąd, iż posiadanie przez oskarżonego marihuany w ilości 0,132 g jest przypadkiem mniejszej wagi w rozumieniu tego przepisu, podczas gdy orzecznictwo stoi na stanowisku, iż posiadanie tak znikomej dawki marihuany jest czynem niekaralnym gdyż o posiadaniu narkotyków można mówić tylko wtedy, gdy sprawca dysponuje co najmniej jedną działką narkotyku. Utrwalony jest pogląd, że jednorazowa dawka marihuany zdolna wywołać u człowieka inny niż medyczny skutek - wynosi 1 g

4) art. 6 k.p.k. polegającą na uznaniu, iż okolicznością obciążającą jest nieszczerzy sposób wyjaśniania przez oskarżonego skąd „śladowe” ilości marihuany znalazły się w jego saszetce oraz to, iż w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do obu zarzucanych czynów i uzgodnił z prokuratorem karę w trybie art. 335 § 1 k.p.k., a w postępowaniu przed Sądem wycofał się z tego porozumienia czyli podjął starania zmierzające do uniknięcia w ogóle odpowiedzialności karnej za czyn prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości - czym naruszono zasadę prawa oskarżonego do obrony

Wskazując na powyższe zarzuty, na zasadzie art.427 § 1 i 2 k.p.k. i art. 437 § 2 k.p.k. obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia w całości poprzez uznanie, iż:

- czyn opisany w pkt. I aktu oskarżenia nie stanowi przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. lecz jest wykroczeniem ściganym z art 87 § 1 k.w.

- czyn opisany w pkt. II aktu oskarżenia nie jest przypadkiem mniejszej wagi w rozumieniu art.62 ust. 1 ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, lecz jest to czyn niekaralny i umorzenie postępowania w tym zakresie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego M. M. jest częściowo zasadna i w takim zakresie została uwzględniona.

Nietrafna jest apelacja obrońcy oskarżonego w części dotyczącej wyroku Sądu w zakresie przypisanego M. M. przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. Bezpodstawny jest podnoszony w apelacji zarzut obrazy przepisów postępowania, która miał wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Obrońca podnosząc w apelacji powyższy zarzut nie wykazał na czym miało polegać uchybienie przez Sąd Rejonowy tym przepisom. Obrońca w apelacji ogranicza się do odmiennej oceny dowodów zebranych w sprawie i wskazania tych okoliczności, które są korzystne dla oskarżonego. Zdaniem obrońcy brak jest podstaw do przypisania oskarżonemu przestępstwa z art. 178a § 1 k.k., gdyż oskarżony popełnił jedynie wykroczenie z art. 87 § 1 k.w.

Sąd pierwszej instancji w żadnej mierze nie naruszył zasady obiektywizmu wyrażonej w art. 4 k.p.k., gdyż badał i uwzględniał okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Treść apelacji wskazuje, że obrońca w swoisty sposób rozumie tę zasadę, a mianowicie jako branie pod uwagę tylko okoliczności korzystnych dla oskarżonego.

W myśl art. 7 k.p.k. organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenionych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Z przepisu tego wynika więc, że warunkiem prawidłowej oceny materiału dowodowego w sprawie jest wzięcie pod uwagę i dokonanie oceny wszystkich przeprowadzonych dowodów. Przy czym zwrot „wszystkie” dowody odnosi się oczywiście tylko do dowodów istotnych w sprawie. Wbrew temu, co twierdzi obrońca, wszystkie istotne dowody zostały poddane przez Sąd wnikliwej analizie oraz należytej, zgodnej z wymogami określonymi w art. 7 k.p.k. ocenie. Wynika to jednoznacznie z uzasadnienia wyroku. Sąd Rejonowy wyczerpująco uzasadnił, którym dowodom i dlaczego dał wiarę, a które z nich i z jakich przyczyn uznał za niewiarygodne.

Ocena dowodów dokonana przez Sąd jest swobodna, ale z pewnością nie jest dowolna i przeprowadzona została z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., gdy: 1) jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy; 2) stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego; 3) jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 9.11.1990r., OSNKW 1991, nr 7, poz. 41 oraz z dnia 3.9.1998 r., V KKN 104/98; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1.9.2010 r., IV KK 78/10, OSNwSK 2010, Nr 1, poz. 1653).

Podnosząc zarzut obrazy art. 7 k.p.k. obrońca oskarżonego M. M. ogranicza się w zasadzie do polemiki ze stanowiskiem Sądu Rejonowego w kwestii oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie oraz odmiennej oceny tych dowodów, a w szczególności wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadka K. B.. Zdaniem obrońcy wiarygodne są wyjaśnienia oskarżonego. Wyjaśnienia oskarżonego są tylko jednym z dowodów w sprawie i jak każdy dowód podlegają analizie i ocenie. Sąd Rejonowy w przeciwieństwie do obrońcy, dokonał analizy wyjaśnień oskarżonego zarówno złożonych w postępowaniu sądowym, jak i przygotowawczym, i ich należytej oceny. Sąd Odwoławczy w pełni podziela stanowisko i argumenty Sądu pierwszej instancji w zakresie oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie, w tym wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadka K. B..

Chybiony jest podnoszony w apelacji przez obrońcę oskarżonego M. M. zarzut obrazy art. 410 k.p.k. Uzasadnienie wyroku wskazuje jednoznacznie, że podstawę wyroku stanowi całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Zgodnie ze stanowiskiem doktryny oraz Sądu Najwyższego sąd ma obowiązek ujawnić, a następnie rozważyć tylko takie okoliczności (dowody), które mogą mieć znaczenie w sprawie. Sąd Rejonowy wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności (dowody) rozważał. Natomiast obrońca w apelacji podnosi tylko niektóre okoliczności i powołuje jedynie część dowodów lub ich fragmenty np. zeznań świadka D. K., które jego zdaniem są korzystne dla oskarżonego. Podkreślić należy, że zasada określona w art. 410 k.p.k. obowiązuje nie tylko sąd wyrokujący, ale także i strony procesu, które przedstawiając w apelacji własne stanowisko, nie mogą go opierać wyłącznie na fragmentarycznej ocenie dowodów z pominięciem tego wszystkiego, co może prowadzić do odmiennych wniosków. Uzasadnienie wyroku sporządzone przez Sąd Rejonowy w pełni odpowiada wymogom określonym w art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. Z treści apelacji wynika, że zarzut obrazy tego przepisu obrońca oskarżonego wiąże z nietrafną jego zdaniem oceną zeznań świadka K. B..

Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko i argumenty Sądu pierwszej instancji, że oskarżony M. M. swoim zachowaniem w pełni wyczerpał dyspozycję art. 178a § 1 k.k., jeżeli chodzi o zarzut z pkt I. Z przepisu art. 115 § 16 pkt 2 k.k. wynika, że stan nietrzeźwości w rozumieniu tego kodeksu zachodzi, gdy zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Po przeprowadzeniu badań na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu u oskarżonego stwierdzono następujące wartości: wynik I o godz. 00:49 - 0,24 mg/l, wynik II o godz. 1:07 - 0,28 mg/l. Argument obrońcy podnoszony w apelacji, że w czasie kiedy wykonywany był drugi pomiar, oskarżony byłby już prawdopodobnie w łóżku po udaniu się na spoczynek nocny i w związku z tym nie powinien być brany pod uwagę jest nie do przyjęcia.

Zasadna jest zdaniem Sądu Okręgowego apelacja obrońcy w części dotyczącej przestępstwa zarzucanego oskarżonemu z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. U oskarżonego M. M. w czasie zatrzymania znaleziono marihuanę w ilości 0,132 grama. Mając na uwadze okoliczności niniejszej sprawy i orzecznictwo Sądu Najwyższego oraz Sądów Apelacyjnych dotyczące posiadania przez sprawcę narkotyków, Sąd uznał, że w stosunku do oskarżonego zachodzą przesłanki określone w art. 62a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. uzasadniające umorzenie postępowania w zakresie tego czynu.

Z tych względów z mocy art. 437 § 1 k.p.k. sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze, w tym opłatach orzeczone na zasadzie art. 636 § 1 k.p.k. i art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych z późniejszymi zmianami.